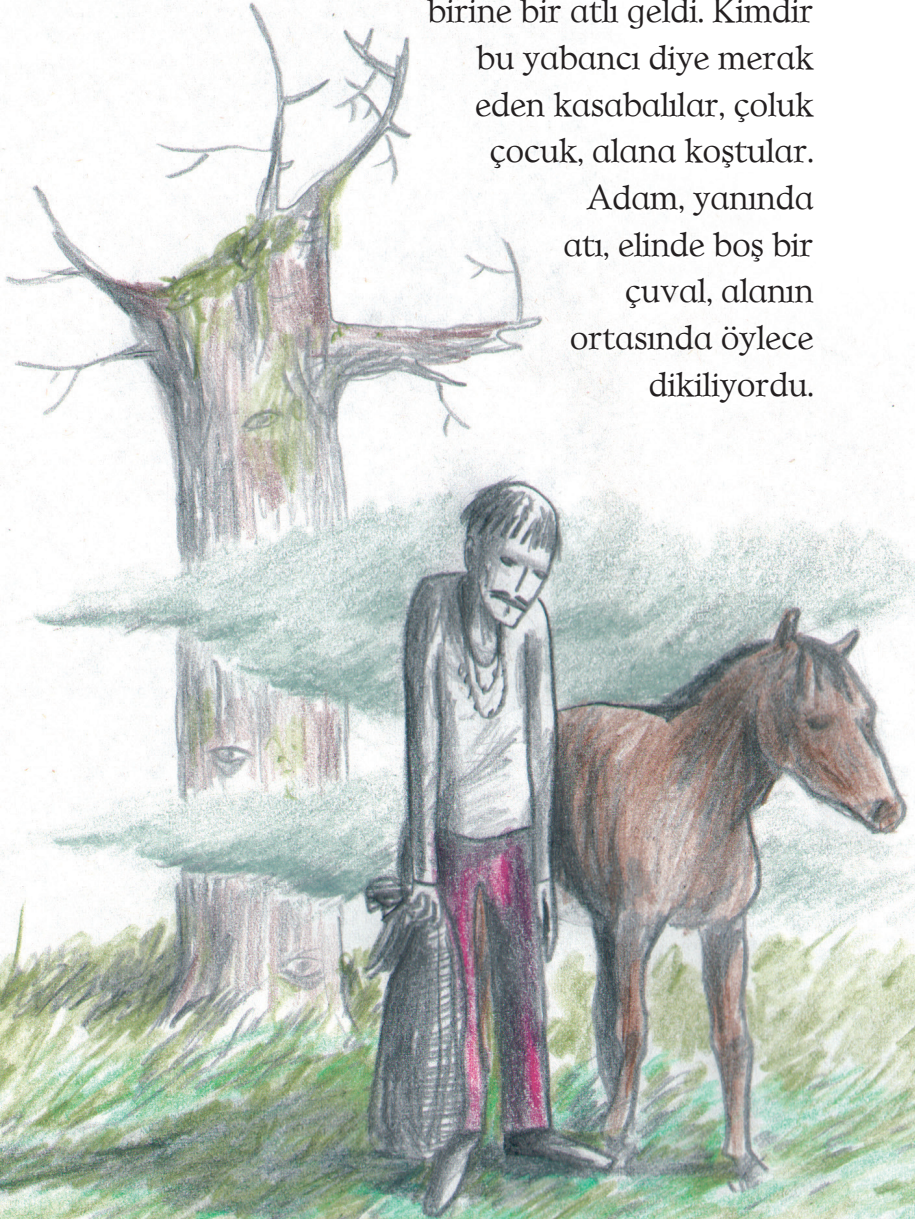

Bir akşam vakti, kasabanın
birine bir atlı geldi. Kimdir
bu yabancı diye merak
eden kasabalılar, çoluk
çocuk, alana koştular.

Adam, yanında
atı, elinde boş bir
çuval, alanın
ortasında öylece
dikiliyordu.

At pek zayıf, bakımsız bir şeydi. Kemikleri sayılıyordu. Kuyruğu birbirine yapışmış, yelesi yoluk yoluk olmuştu.

Kasabanın en yaşlı kişisi, bir demirciydi. Oğullarıyla birlikte çalıştığı küçük bir demirci atölyesi vardı. Atlara nal, odun kesmek için balta, su kaynatmak için kazan, süt doldurmak için güğüm yapırlardı gece gündüz. Ateşin karşısına geçip kora dönüştürdükleri demiri döverlerdi. Kasabalı, ihtiyar demirciyi sayar, sözüne güvenirdi. Kalabalığın önünde yerini alan demircinin, bu beklenmedik durum karşısında nasıl davranacağını merakla bekliyorlardı.

İhtiyar demirci, ağır ağır yabancıya yaklaştı ve demiri işlemekten nasır tutmuş ellerinden birini uzattı.

– Hoş geldin yabancı. Kimsin? Nereden gelir, nereye gidersin, diye sordu.

Demircinin ateş karşısında kavrulmuş yüzü, sertti. Yabancı bu yüz karşısında ürktü. Bir an ne diyeceğini şaşırıldı. Elindeki boş çuvalı evirip çevirirken kaçamak bakışlarla alanı dolduranlara baktı.

Dudaklarını kımıldattı, kaşlarını oynattı. Sanki konuşacaktı da sözcükleri bulamıyordu. Davranışları

kasabalılarda kuşku uyandırmaya başlamışken silkiniverdi. Bir adım atıp ihtiyar demirciye elini uzattı. Yüzüne bakmadan,

– Ben satıcıyım, dedi.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı:

– Satıcı mı?

– Satıcı gelmiş!

– Adam satıcıymış, baksanız ya!

– Ne satıyormuş?

– Ama elinde boş bir çuvaldan başka hiçbir şey yok ki!

– Boş bir çuvalı mı satıyor?

– Yoksa hırsız mı bu adam?

– Gece kümeslerimizden yakaladığını, bahçelerimizden topladığını çuvalına doldurup gidecek!

– Evet evet. Bu bir hırsız olmalı!

– Ama ya değilse?

– Durun durun! İşte konuşuyor.

– Konuşuyor, susun!

İhtiyar demirci, adamın elindeki çuvalı işaret edip sordu:

– Çuvalında göremediğimiz, bilemediğimiz bir şey mi var yabancı?

Adam yutkundu önce. Konuşmaya başladığında sesinde bir kararsızlık, çekingenlik vardı:

– Yok, dedi, çuval boş.

– Öyleyse satılık olan ne?

Kalabalıktan yine bir uğultu yükseldi:

– Bakın bakın! Bizimle alay ediyor!

– Çuvalım boş, diyor, çuvalım boş!

– Ne satıyor öyleyse?

– Yalan mı satıyor?

– Yalan satan bir satıcı olmalı bu!

– Öyleyse hemen kovalım bu yalancıyı kasabamızdan!

– Başkalarına satsın yalanlarını!

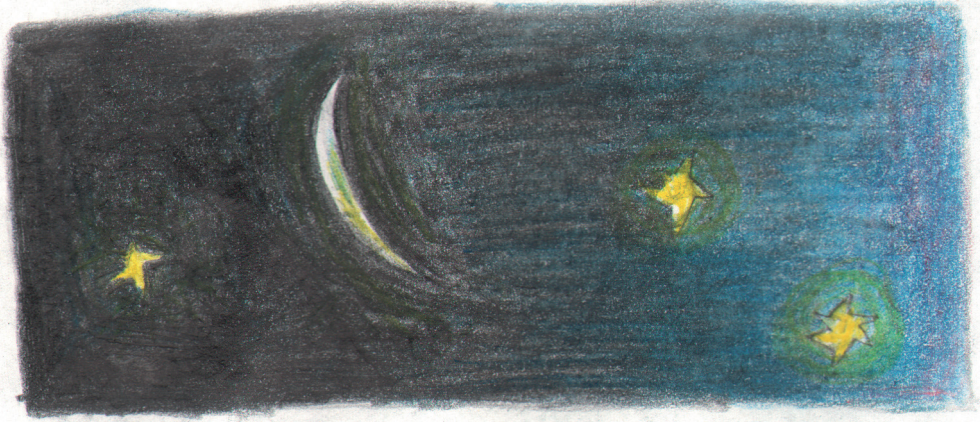
– Başkalarına...

– Kovalım bu yabancıyı!

– Kovalım!

– Kovalım!

İhtiyar demirci, eliyle işaret ederek alandaki kasabalıları susturdu. Tam o sırada güneş, arkalarındaki dağın ardına yuvarlanıverdi. Kadınlar, adamlar, çocuklar, tavuklar, horozlar ve bütün böcekler tık diye seslerini kestiler. Güneşin tepenin ardında gözden kaybolması, kasaba için işte bu demektir.

Akşam oluyordu. Börtü böcek, atlar, tavuklar, koyunlar artık uyuyacaktı. Yalnızca gece kuşları ötecekti.

Peki ama, herkesin evine çekilip yemek yiyeceği, uyuyacağı bu akşam vaktinde, şimdi bu yabancı nereye gidecekti? Belki de konuk olacaktı kasaba evlerinden birine.

İnsanlar, artık merak içinde bir ihtiyar demirciye, bir yabancıya bakıyorlardı.

Demirci, adama bakıp şöyle dedi:

– Şimdi yabancı, sen bize niyetini söyle. Bak, güneş gitti, akşam oldu. Bu saatte bir yolcuyu dışarıda bırakmak bize yakışmaz.

Kasabalılar kulaklarını iyice açmışlar, ihtiyarın, yabancı için vereceği kararı saygıyla bekliyorlardı.

İhtiyar, çenesini sıvazlayarak sözlerini sürdürdü:

– Sen bize ne sattığını söyle. Biz de sana, seni bu gece ağırlayacağımız bir ev gösterelim. Orada atın dinlensin. Sen de güzelce karnını doyur. İyi bir uyku çek. Sonra yoluna gidersin.

Yabancı, bir ihtiyara baktı, bir alanı dolduran kasabalılara. Sonra konuşmaya başladı:

– Ben, dedi, herkese istediğini satan bir satıcıyım. Şimdi elimdeki boş çuvala bakıp kuşku duyuyorsunuz. Haklısınız. Buraya üç saat uzaklıkta bir köy var. Oraya mal getirdim. Sonra yolum buraya düştü. Size de bir sorayım, dedim, istediğiniz bir şey var mı diye. Ne isterseniz getireceğim.

Kasabalılar çıt çıkarmadan yabancıнын söylediklerini dinliyorlardı.

Sessizlik adamı cesaretlendirdi. Alandakilere başını iyice kaldırarak baktı, sesini biraz daha yükseltti:

– Şehirde, büyük bir tüccarın yanında çalışıyorum.

Alandakileri bir heyecan sardı. Hayranlıkları seslerinden açıkça belli oluyordu:

- Şehirde...
- Büyük bir tüccar!
- Çok büyük olmalı!
- Çok zengin olmalı.
- Büyük ve zengin!
- Yanında çalışıyormuş.
- Öyle mi dedi?
- Tamı tamına öyle dedi.

Yabancı, bu kez iyice kendinden emin, yeniden konuşmaya başladı:

– Öyle büyük ambarları var ki, görseniz küçük dilinizi yutarsınız.

İşte yine bir uğultu, bir uğultu...

- Çok büyük ambarlarmış demek.
- Ne zenginlik.
- Elbette yutarız küçük dilimizi.
- Bu küçük kasabada bir şey mi gördüğümüz var?

- Ne güzeldir kim bilir?
- Ne ışıltılı...

- Şehir gibisi var mı?
- Buraya her zaman yabancı gelmiyor.
- Gelse de anlatsa...
- Anlatsa da dinlesek...
- Dinlesek de içimiz açılrsa...

Adam, kasabalıların seslerinin kesilmesini bekle-
dikten sonra,

– Ben o büyük tüccardan aldıklarımı köy köy, ka-
saba kasaba dolaştırır, satarım. Benim de küçük bir
dükkânım var, dedi.

- Duydunuz mu?
- Onun da küçük bir dükkânı varmış!
- Yine de bizimkilerden büyüktür.
- Soralım.
- Yok yok, dinleyelim.
- Susun.
- Bırakın konuşsun.
- Ne güzel anlatıyor.

Adam, fısıltı şeklinde de olsa kulağına gelenler-
den memnun oldu. Bu yüzden gülümseyerek sürdür-
dü konuşmasını:

– Köyleri, kasabaları gezmediğim zaman dükkâ-
nımda dururum. Tüccar bana ne istersem verir. İşte